

๑ 1 ๑

ครั้งนี้เราอยู่ในห้องโถงใหญ่ กำลังอดทนกับอีกหนึ่งบทเรียน ว่าด้วยเรื่องมารยาทตอนที่ก่อนอิฐทะลุผ่านหน้าต่างเข้ามา เอลีสฟุบลงไป ที่พื้นทันทีและเริ่มคลานไปยังประตูข้างพร้อมกับโอดครวญไปด้วย เซอเลสท์หวีดร้องเสียงแหลมและรีบเผ่นไปทางหลังห้อง หลบเศษกระจก ที่ร่วงกราวลงมาได้อย่างหวุดหวิด คริสส์จับแขนของฉันพร้อมกับลากไป และฉันออกวิ่งไปพร้อมกับเธอขณะที่เราค่อยๆ ฝ่าไปจนถึงทางออก

“เร็วเข้า สาวๆ!” ซิลเวียร้องบอก

ภายในไม่กี่วินาที ทหารก็มาดาหน้ากันที่หน้าต่างและยิง เสียงปังดังก้องในหูขณะที่เราวิ่งหนี ไม่ว่าจะคนพวกนั้นจะมาพร้อมกับปืนหรือ ก้อนหิน ใครก็ตามที่แสดงท่าทีให้เห็นว่าจะมารุกรานภายในรัศมีพระราชวัง เป็นอันต้องตาย ไม่มีความอดทนใดหลงเหลือให้กับการโจมตีเหล่านี้

“ฉันไม่ชอบวิ่งตอนสวมรองเท้านี้เลย” คริสส์บ่นรั้งมำ ชุดถูกรวบขึ้นไปพาดไว้บนแขน ดวงตาของเธอจับอยู่ที่สุดปลายทางเดิน

“ในกลุ่มเรามีหนึ่งคนที่จะต้องทำใจให้ชินกับมัน” เซอเลสท์พูด

ลมหายใจเหนื่อยหอบ

ฉันกลอกตา “ถ้าเป็นฉันละก็ ฉันจะใส่รองเท้าผ้าใบทุกวันเลย
ฉันแข็งเต็มทีแล้ว”

“พูดให้น้อย เดินให้เร็ว!” ซิลเวียตะโกน

“จากตรงนี้เราจะลงไปข้างล่างยังไงคะ” เอลีสถาม

“แล้วเจ้าชายแม็กซันล่ะคะ” คริสส์หอบ

ซิลเวียไม่ตอบ เราเดินตามเธอผ่านโถงทางเดินซึ่งเหมือนเขาวงกต
มองหาเส้นทางไปยังห้องใต้ดิน และดูทหารนายแล่นนายเล่าวิ่งไปยังทิศ
ตรงกันข้าม ฉันรู้สึกชื่นชมพวกเขา อยากรู้ว่าต้องใช้เวลามากแค่ไหน
มากแค่ไหนในการวิ่ง เข้าหา อันตรายเพื่อปกป้องผู้อื่น

พวกทหารที่ผ่านเราไปดูคล้ายกันจนแยกไม่ออก กระทั่งดวงตา
สีเขียวคู่หนึ่งประสานกับดวงตาของฉัน แอสเพินไม่มีอาการตื่นกลัว
หรือแม้กระทั่งตกใจ ก็แค่เกิดเรื่องขึ้นและเขากำลังออกไปสะสาง นั่นละ
เขา

เราสบตากันชั่ววูบ แต่มันก็เพียงพอแล้ว กับแอสเพินก็เป็นแบบนั้น
เอง ในเสี้ยววินาทีที่ปราศจากคำพูด ฉันได้บอกเขาแล้วว่า *ระวังตัวด้วย
นายต้องปลอดภัยนะ* และเขาตอบโดยไม่ต้องใช้คำพูดว่า *ฉันรู้ ดูแล
ตัวเองก็แล้วกัน*

แม้จะรู้สึกอุ่นใจได้อย่างง่ายดายกับเรื่องที่เราไม่จำเป็นต้องพูด
แต่ฉันกลับไม่มีโชคเสียเลยกับเรื่องที่เราเอ่ยมันออกมา บทสนทนาครั้ง
สุดท้ายของเราไม่ใช่เรื่องน่ายินดีแต่อย่างใด ตอนนั้นฉันกำลังจะไปจาก
พระราชวังและขอให้เขาเว้นระยะห่างระหว่างกันเพื่อให้ฉันได้ทำใจเรื่อง
การคิดสรร แต่หลังจากนั้นฉันกลับลงเอยด้วยการได้อยู่ต่อและไม่ได้
ให้คำอธิบายกับเขาว่าเพราะอะไร

บางทีความอดทนที่เขามีให้ฉันอาจจะเริ่มถดถอย ความสามารถของเขาในการมองเห็นแต่ส่วนที่ดีที่สุดในตัวฉันเริ่มจะเหือดหาย ไม่ว่ายังไงฉันก็ต้องหาทางแก้ไขเรื่องนั้นให้ได้ ฉันนึกภาพชีวิตของฉันที่ขาดแอสเพินไม่ออกเลย แม้กระทั่งตอนนี้ ขณะที่ฉันหวังว่าเจ้าชายแม็กสันจะเลือกฉัน โลกที่ปราศจากแอสเพินก็ยังเป็นโลกที่ไม่อาจจินตนาการ

“นี่ไง!” ซิลเวียร์ร้องบอกพร้อมกับผลักช่องลับบนผนัง

เราเริ่มลงบันได เอลีสกับซิลเวียร์นำหน้าไป

“บ้าจริง เอลีส เร่งฝีเท้าหน่อยสิ!” เซอเลสท์ตะโกน ฉันก็อยากจะหงุดหงิดเธอที่พูดแบบนั้น แต่ฉันรู้ว่าเราทุกคนคิดเหมือนกัน

ขณะที่เราลงไปสู่ความมืด ฉันพยายามทำใจเผชิญกับเวลาหลายชั่วโมงที่จะเสียไปกับการซ่อนตัวราวกับหนู เราเดินต่อไปเรื่อยๆ เสียงการหลบหนีของเราดังกลบเสียงตะโกนทั้งหลาย กระทั่งเสียงชายคนหนึ่งดังก้องขึ้นเหนือพวกเราพอดี

“หยุดก่อน!” เขาตะโกน

คริสส์กับฉันหันไปพร้อมกัน มองเครื่องแบบที่เริ่มปรากฏชัด “เดี๋ยว” เธอตะโกนบอกหญิงสาวที่อยู่ข้างล่าง “ทหารนะ”

เรายืนอยู่บนบันได กำลังหอบแฮก ในที่สุดเขาก็มาถึงตัวเราด้วยอาการหอบเช่นเดียวกัน

“ขอโทษด้วยครับ คุณสุภาพสตรี พวกกบฏวิ่งหนีไปทันทีที่เรายิงตอบโต้ เดวว่าวันนี้คงไม่อยู่ในอารมณ์อยากจะต่อสู้กระมัง”

ซิลเวียร์ใช้มือลูบชุดและพูดแทนพวกเรา “พระราชาลงความเห็นว่าคุณปลอดภัยแล้วไซ้ไหม ถ้าไม่ นายกำลังทำให้สตรีเหล่านี้ตกอยู่ในสถานะที่อันตรายอย่างมาก”

“หัวหน้าองค์กรก็ตรวจสอบชัดเจนแล้วครับ ผมมั่นใจว่าฝ่าบาท—”

“นายไม่ได้เป็นตัวแทนของพระราชินีเสียหน่อย ไปเถอะ สาวๆ ไปกันต่อ”

“คุณพูดจริงหรือคะ” ฉันทาม “เรากำลังลงไปข้างล่างโดยเปล่าประโยชน์นะ”

เธอจ้องฉันด้วยสายตาที่คงจะสะกดกบฏให้ชะงักอยู่กับที่ได้ ฉันจึงหยุดพูด ซิลเวียกับฉันจะเรียกว่าเคยผูกมิตรกันก็คงได้ เนื่องจากเธอช่วยฉันไว้โดยไม่รู้ตัวด้วยการสอนพิเศษเพิ่มเติมที่ช่วยดึงความสนใจของฉันไปจากเจ้าชายแม็กซันและแอสเพิน แต่หลังจากการกระทำชวนตะลึงพรึงเพริดของฉันในรายการ *แกล้งข่าว* เมื่อไม่กี่วันก่อน ดูเหมือนว่ามิตรภาพที่ว่่านั้นจะเลือนหายไปหมดแล้ว เธอหันไปหาทหารนายนั้นและพูดต่อ “ไปเอาคำสั่งอย่างเป็นทางการจากพระราชามา แล้วเราถึงจะกลับไป เดินต่อไปคะ สาวๆ”

นายทหารกับฉันสบตากันด้วยสีหน้าสุดแข็งและต่างคนต่างไป ซิลเวียไม่ได้แสดงอาการสำนึกผิดใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อยี่สิบนาทีต่อมาทหารนายใหม่มาบอกว่าเรากลับขึ้นไปข้างบนได้แล้ว

ฉันหงุดหงิดมากกับสถานการณ์ทั้งหมดจนไม่รอซิลเวียหรือหญิงสาวคนอื่น ฉันเดินขึ้นบันได ออกมาสู่ที่โหนดแห่งหนึ่งของชั้นหนึ่ง และเดินต่อไปยังห้องส่วนตัวด้วยรองเท้าที่ยังเกี่ยวอยู่กับนิ้ว สาวใช้ของฉันไม่อยู่ แต่ถาดเงินใบเล็กที่วางของจดหมายไว้รออยู่บนเตียง

ฉันจำลองมือของเมย์ได้ในทันทีและฉีกซองออก ตั้งหน้าตั้งตาอ่านถ้อยคำของเธอ

เอมส์

เราได้เป็นน้ำแล้ว! แอสตราน่ารักที่สุดในโลกเลย ฉันอยากให้อยู่
ที่นี่เพื่อเจอนหลานด้วยตัวเอง แต่เราทุกคนเข้าใจว่าตอนนี้ต้องอยู่ที่บราซิลซึ่ง
นี่คือที่เราจะได้อยู่ด้วยกันในวันคริสต์มาสใหม่ ไม่ใช่ต้องอยู่ไกลกันแบบนี้!
ฉันต้องกลับไปช่วยเคนน่ากับเจมส์แล้ว ไม่อยากเชื่อเลยว่าหลานจะน่ารัก
ขนาดนี้! อานนี่ให้ฉันนะ เอร่ารัก!

เมย์

ฉันดึงภาพถ่ายเคลือบมันจากด้านหลังจดหมายออกมาดู ทุกคนอยู่ที่
ที่นั่น ยกเว้นโคต้ากับฉัน เจมส์ซึ่งเป็นสามีของเคนน่ายิ้มแฉ่ง ยืนอยู่
เหนือภรรยาที่ลูกสาวที่มีดวงตาบวมปูด เคนน่านั่งตัวตรงอยู่บนเตียง
อุ้มห่อผ้าเล็กๆ สีชมพู สีหน้าตื่นเต้นระคนอ่อนล้า แม่กับพ่อหน้าตาสดใสร
ด้วยความภูมิใจ ขณะที่ความตื่นเต้นดีใจของเมย์กับเจอราดพุ่งออกมา
จากภาพ แนนอนว่าโคต้าคงไม่ไปอยู่แล้ว เขาไม่ได้ประโชนอะไรจาก
การไปอยู่ตรงนั้น แต่ฉันสิน่าจะได้อยู่ที่นั่น

แต่ก็ไม่ได้ไป

ฉันอยู่ที่นี้ และบางครั้งก็ไม่เข้าใจว่าทำไม เจ้าชายแม็กชันยังคง
ใช้เวลาอยู่กับคริสส์แม้กระทั่งหลังจากเขาทำทุกวิถีทางเพื่อให้ฉันได้อยู่ต่อ
พวกกบฏโจมตีความปลอดภัยของเราจากภายนอกอย่างไม่ลดละ ส่วน
ภายในพระราชวัง คำพูดอันเย็นชาของพระราชาก็ทำลายความมั่นใจ
ของฉันได้มากไม่แพ้กัน ขณะเดียวกันแอสเฟ็นก็วนเวียนอยู่รอบๆ ตัว
เป็นความลับที่ฉันต้องเก็บไว้ แอมยังมีกล้องบันทึกภาพโฉบไปมา แอบ
จกฉวยบางส่วนในชีวิตของเราไปสร้างความเพลิดเพลินแก่ประชาชน
ฉันถูกต้อนให้จมนมจากทุกทิศทาง และฉันพลาดทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยมี
ความสำคัญต่อฉันตลอดมา

ฉันสะกดกลืนน้ำตาแห่งความโกรธ เพื่อจะร้องไห้เต็มที่

ฉันเปลี่ยนมาเข้าสู่โหมดวงแผนแทน ทางเดียวที่จะแก้ไขอะไรๆ
ให้ถูกต้องได้ก็คือ ยุติการคิดสรร

ถึงแม้บางครั้งฉันยังไม่แน่ใจในความปรารถนาจะเป็นเจ้าหญิงของ
ตัวเอง แต่ไม่มีความลังเลใดๆในหัวใจเลยว่าฉันอยากเป็นคนรักของ
เจ้าชายแม็กซัน ถ้าอยากให้เป็นจริงตามนั้น ฉันจะมัวมานั่งรอไม่ได้ ฉัน
นึกถึงบทสนทนาครั้งล่าสุดของฉันกับพระราชา และเดินกลับไปกลับมา
ขณะรอคอยสาวใช้ประจำตัว

ฉันหายใจแทบไม่ออก เพราะฉะนั้นฉันจึงรู้ว่าคงกินอาหารไม่ไหว แต่มัน
ต้องเป็นการเสียสละที่คุ้มค่า ฉันต้องเป็นฝ่ายรุกบ้างและต้องทำให้ไวด้วย
ตามที่พระราชาบอก หญิงสาวคนอื่นๆกำลังทอดสะพานให้เจ้าชายแม็กซัน
ยั่วยวนนั่นละ พระองค์บอกอีกด้วยว่าฉันจิตซัดเกินกว่าจะมีโอกาสไปสู้
พวกเธอในเรื่องนั้น

ราวกับความสัมพันธ์ของฉันกับเจ้าชายแม็กซันยังไม่ยุ่งยากมากพอ
อย่างนั้นละ ยังมีปัญหาใหม่เรื่องการเรียกความไวเนื้อเชื้อใจต่อกันกลับมา
อีกด้วย และฉันไม่มั่นใจว่านั่นหมายถึงฉันไม่ควรซัดถามอะไรเลย
หรือเปล่า ถึงแม้จะค่อนข้างมั่นใจว่าเจ้าชายไม่ได้ล่วงเกินหญิงสาวคนอื่น
แต่ฉันก็อดสงสัยไม่ได้อยู่ดี ฉันไม่เคยพยายามทำตัวยั่วยวนมาก่อน
ส่วนมากทุกๆครั้งที่ฉันได้มีช่วงเวลากู่กักกับเจ้าชายแม็กซันเกิดขึ้นโดย
ไม่ตั้งใจ แต่ฉันหวังว่าถ้าตั้งใจจริง ฉันก็สามารถแสดงออกให้รู้ชัดๆไปเลย
ว่าฉันก็สนใจเขามากไม่แพ้คนอื่น

ฉันสูดหายใจลึก เชิดคางขึ้น และเดินเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร
อาหาร ฉันตั้งใจไปสายราวๆสองนาทีกี่ หวังว่าทุกคนจะนั่งประจำที่แล้ว

ฉันคิดถูกเสียด้วย แต่ได้ปฏิภรียาตอบสนองดีกว่าที่หวังเอาไว้

ฉันถอนสายบัว วาดขาไปข้างหลังเพื่อให้รอยผ่าของชุดแยกออก เผยให้เห็นลิกขึ้นมาถึงต้นขา ชุดเป็นแบบเกาะอกสีแดงเข้มและข้างหลัง แทบจะเปลือยโล่ง และฉันค่อนข้างมั่นใจว่าสาวใช้ประจำตัวคงใช้เวทมนตร์ เพื่อให้ชุดไม่เลื่อนหลุด ฉันยืนขึ้น ตรึงสายตาไว้ที่เจ้าชายแม็กชัน ซึ่งฉันสังเกตเห็นว่าเขาหยุดเคี้ยวอาหาร ใครคนหนึ่งทำส้อมตก

ฉันลดสายตาลง เดินไปยังที่นั่ง และนั่งลงข้างคริสส์

“เอาจริงหรือ อเมริกา” เธอกระซิบ

ฉันเอียงศีรษะไปทางเธอ “ว่าไงนะ” ฉันตอบ แสร้งทำเป็นง
เธอวางเครื่องเงินที่ใช้รับประทานอาหารลง และเราจ้องกัน “เธอดู
ไม่มีราคา”

“เอ เธอดูอิจฉานะ”

ฉันพูดแทงใจดำ เพราะเธอหน้าแดงเล็กน้อยก่อนจะหันกลับไป
กินอาหารของตัวเองต่อ ฉันกินแบบจำกัด รู้สึกแน่นจนไม่สบายตัวมาก
พออยู่แล้ว ขณะที่ของหวานถูกนำมาวางตรงหน้า ฉันตัดสินใจเลิก
ทำเหม็นเจ้าชายแม็กชัน และเป็นดังที่หวัง ดวงตาของเจ้าชายจับอยู่ที่ฉัน
เขายกมือขึ้นดึงหูในทันที และฉันทำเช่นเดียวกันด้วยอาการสุขุม สายตา
ของฉันวัดไปทางพระราชชาลาร์กสันโดยเร็ว และฉันพยายามไม่ยิ้ม
พระราชามีอาการหงุดหงิด เป็นอีกเล่น์กลที่ฉันทำสำเร็จ

ฉันขอตัวออกมาก่อน ให้โอกาสเจ้าชายแม็กชันได้ชื่นชมด้านหลัง
ของชุด และรีบชอยเท้าเดินกลับห้อง ฉันปิดประตูตามหลังและรูดซิปชุด
ออกทันที อยากรู้ได้อากาศหายใจสุดชีวิต

“เป็นยังไงบ้างคะ” แมรีถามขณะวิ่งรี่มาหา

“พระองค์ตะลึงไปเลย ทุกคนตะลึงไปตามๆ กัน”

ลูซี่ร้องเสียงแหลม และแอนน์มาช่วยแม่รี “เราจะพียงชุดไว้เองค่ะ คุณแค่เดินก็พอ” เธอสั่ง ฉันทำตามที่เธอบอก “คืนนี้พระองค์จะมาไหมคะ”

“มาสิ ฉันไม่มั่นใจว่าตอนไหน แต่พระองค์จะมาที่นี้แน่ๆ” ฉันนั่งที่ขอบเตียง กอดแขนรอบหน้าท้องเพื่อไม่ให้ชุดที่รัดชิปแล้วร่วงลงมา

แอนน์มองฉันด้วยสีหน้าเศร้า “ดิฉันเสียใจที่คุณจะต้องทนอึดอัดอีกสองสามชั่วโมง แต่ดิฉันมั่นใจว่ามันจะคุ้มค่านะค่ะ”

ฉันยิ้ม พยายามทำหน้าที่เหมือนกับฉันรับมือกับความทรมานได้สบาย ก่อนหน้านี้ฉันบอกสาวใช้ว่าฉันอยากเรียกความสนใจจากเจ้าชายแม็กซัน ฉันได้แต่หวังว่าหากโชคเข้าข้าง ชุดนี้จะร่วงลงไปอยู่บนพื้นในไม่ช้านี้

“คุณอยากให้เราอยู่ด้วยจนกว่าพระองค์จะมาไหมคะ” ลูซี่ถามความกระตือรือร้นของเธอล้นปรี่

“ไม่ค่ะ แค่ช่วยฉันรัดชิปชุดนี้กลับตามเดิมก็พอ ฉันต้องคิดทบทวนอะไรนิดหน่อยนะ” ฉันตอบพร้อมกับยืนขึ้นเพื่อให้พวกเธอช่วยฉัน

แม่รีจับชิป “ແມ່ວໄວ້ນະคะ คุณผู้หญิง” ฉันทำตาม และขณะที่ชุดรัดตัวฉันไว้แน่นอีกครั้ง ฉันนึกถึงทหารที่จะออกรบ ชุดเกราะต่างกัน แต่แนวคิดไม่แตกต่างกัน

คืนนี้ฉันจะสยบผู้ชายคนหนึ่ง

๒

ฉันเปิดประตูระเบียง รับสายลมโชยกรุ่นเข้ามาในห้อง แม้จะเป็นเดือนธันวาคม สายลมก็ยังโชยพัดเบาๆ โลมใส่ผิวกายของฉัน เราไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอกอีกแล้วหากไม่มีทหารขนานข้าง เพราะฉะนั้นนี่จึงเป็นสิ่งที่ต้องทำ

ฉันวิ่งวุ่นไปทั่วห้อง จุดเทียนหลายเล่ม พยายามสร้างบรรยากาศให้ดูเชื่อเชิญ เสียงเคาะดั่งขึ้นที่ประตู และฉันเป่าไม้ขีดไฟ รีบแผ่นไปที่เตียง หยิบหนังสือขึ้นมา และคลี่ชุดให้บานออก ใช้แล้ว แม็กฉันฉันอยู่ในท่าทางแบบนี้เสมอเวลาอ่านหนังสือ

“เข้ามา” ฉันร้องบอก เสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน

เจ้าชายแม็กชันเข้ามา และฉันบรรจงยกศีรษะขึ้นมา สังเกตเห็นแววประหลาดใจในดวงตาของเจ้าชายขณะที่เขามองสำรวจห้องที่มีแสงสลัวสุดท้ายเขาเพ่งมองมาที่ฉัน สายตามองไล่ขึ้นมาตามริ้วขาข้างที่ไร้สิ่งปกปิด

“มาเสียที” ฉันพูดพร้อมกับปิดหนังสือและยืนขึ้นเพื่อทักทายเขา

เจ้าชายปิดประตูและเข้ามาใกล้ ดวงตาจับนิ่งอยู่ที่ส่วนเว้าส่วนโค้ง
ของฉัน “ฉันอยากบอกว่า คี้นี่เธอดูสวยสะดุดตามาก”

ฉันสะบัดผมผ่านเนินไหล่ “โอ้ ชุดนี้ใช่ไหม มันแขวนอยู่ด้านใน
ชุดของตู้เสื้อผ้านะ”

“ฉันดีใจนะที่เธอหยิบมันออกมา”

ฉันประสานนิ้วมือกับเขา “มานั่งกับฉันสิ ช่วงนี้ฉันไม่ค่อยได้เจอ
นายเลย”

เจ้าชายถอนหายใจและเดินตามมา “เรื่องนั้นฉันขอโทษ หลายๆ
อย่างตึงเครียดนิดหน่อยตั้งแต่เราเสียคนไปมากในการโจมตีของพวกเขา
ครั้งนั้น แล้วเธอก็รู้ว่าท่านพ่อเป็นยังไง เราส่งทหารจำนวนมากไปปกป้อง
ครอบครัวของพวกเขา กองกำลังของเราก็เริ่มร่อยหรอ ท่านพ่อก็เลย
ร้ายกว่าปกติ และพระองค์ยังคงตัดสินใจให้นิยามการตัดสินใจ แต่ฉันยังยืนยัน
คำเดิม ฉันอยากมีเวลาใคร่ครวญเรื่องนี้”

เรานั่งลงที่ขอบเตียง และฉันนั่งชิดติดเขา “แน่นอน นายควรจะ
จัดการเรื่องนี้เอง”

เจ้าชายพยักหน้า “ถูกต้อง ฉันรู้ว่าฉันพูดไปเป็นพันครั้งแล้ว แต่
เวลามีคนกดดันฉัน มันทำให้ฉันแทบบ้า”

ฉันทำปากยู่ใส่เขานิดๆ “ฉันรู้”

เจ้าชายชะงัก และฉันอ่านสีหน้านั้นไม่ออก ฉันพยายามคิดหาวิธี
เดินเกมโดยไม่ให้ดูเป็นการรุกเร้าจนเกินไป แต่ฉันไม่มั่นใจว่าจะสร้าง
ช่วงเวลาอันโรแมนติกขึ้นมาได้ยังไง

“ฉันรู้ว่านี่เป็นเรื่องจืดจาง แต่สาวใช้ของฉันฉีดน้ำหอมกลิ่นใหม่ให้
วันนี้ มันฉุนไปไหม” ฉันถามพร้อมกับเอียงคอเพื่อให้เจ้าชายโน้มกาย
มาสูดดม

เขาเข้ามาใกล้ จมูกสัมผัสผิวละมุน “ไม่นี่ ที่รัก มันหอมดี” เขาพูดกับชอกคอกที่ลาดโค้งสูงเนินไหล่ ก่อนจะจูบฉันตรงนั้น ฉันกลืนน้ำลายพยายามตั้งสมาธิ ฉันจำเป็นต้องมีอำนาจควบคุมในระดับหนึ่ง

“ฉันดีใจที่นายชอบ ฉันคิดถึงนายจัง”

ฉันรู้สึกถึงมือของเจ้าชายที่ไล่ไปทั่วแผ่นหลัง และฉันก้มหน้าลงนั้นยังงั้ว ดวงตาของเขาจ้องดวงตาของฉัน ริมฝีปากของเราอยู่ห่างกันเพียงไม่กี่มิลลิเมตร

“เธอคิดถึงฉันมากแค่ไหน” เจ้าชายสูดหายใจ

สายตาจับจ้องของเขामสานกับน้ำเสียงทุ้มต่ำ ทำให้หัวใจของฉันเต้นระล่ำ “มาก ๆ เลย” ฉันกระซิบตอบ “มากสุด ๆ”

ฉันโน้มตัวไปข้างหน้า โหยหาให้จูมพิตประทับลง เจ้าชายแม็กชันท่าทางมั่นใจขณะรั้งตัวฉันไปใกล้ขึ้นด้วยมือหนึ่งและใช้อีกมือสอดเข้ากับเส้นผมของฉัน ร่างของฉันนอยากหลอมละลายกลายเป็นจูมพิต แต่ชุดที่ใส่อยู่หยุดฉัณไว้ จากนั้นฉัณก็ประหม่าขึ้นมาทันทีเมื่อนึกถึงแผนการ

ฉัณเลื่อนสองมือลงไปตามแขนของเจ้าชายแม็กชัน พานิ้วมือของเขาไปยังชิบด้านหลังชุด หวังว่าแค่นั้นก็น่าจะพอ

สองมือของเจ้าชายอ้อยอิงอยู่ตรงนั้นชั่วขณะ และฉัณจวนจะขอร้องให้เขาหลุดมันลงอยู่แล้วเมื่อเขากระเปิดหัวเราะออกมา

เสียงนั้นดังสติของฉัณกลับมาโดยเร็ว

“ทำอะไรนั๊ก” ฉัณถาม รู้สึกตกใจ และพยายามคิดหาวิธีควบคุมลมหายใจให้แนบเนียน

“ก็ทุกสิ่งที่คุณทำนะสิ นี่เป็นเรื่องที่คุณรักที่สุดเท่าที่เคยมีเลยละ!” เจ้าชายแม็กชันโน้มตัวพาลงตบเข้าขณะหัวเราะ

“ว่าไงนะ”

เจ้าชายจวบฉันแรงๆ บนหน้าผาก “ฉันอยากรู้มาตลอดว่ามันจะเป็น
ยังไงเวลาได้เห็นเธอพยายาม” เจ้าชายหัวเราะอีกครั้ง “ฉันขอโทษ ฉัน
ต้องไปแล้วละ” แม้แต่ท่าทางที่เขายื่นขึ้นก็ยังแฝงไว้ด้วยอารมณ์ขบขัน
“ไว้เจอกันตอนเช้านะ”

จากนั้นเขาก็จากไป จากไปหน้าตาเฉย!

ฉันนั่งนิ่ง รู้สึกอายสุดชีวิต ฉันคิดได้ยังไงว่าจะทำอะไรแบบนี้
ได้สำเร็จ เจ้าชายแม็กชันอาจไม่รู้จักฉันทุกเรื่อง แต่อย่างน้อยที่สุดเขาก็
รู้ว่าฉันเป็นคนยังไง และสิ่งนี้แหละ มันทันใจตัวฉันเลย

ฉันก้มลงมองชุดอันน่าขันนี้ มันเกินไปจริงๆ แม้แต่เซอเลสท์ก็คง
ไม่ลงทุนทำขนาดนี้ ผมของฉันเนียบเกินไป เครื่องสำอางก็หนาเกินไป
เจ้าชายรู้ว่าฉันพยายามจะทำอะไรตั้งแต่วินาทีที่เขาเดินเข้าประตูมา ฉัน
ถอนหายใจขณะเดินไปรอบห้อง เป้าเทียบไปพลางและนึกสงสัยว่าฉันจะ
สู้หน้ากับเขาในวันพรุ่งนี้ได้อย่างไร

๓

ฉันขังใจระหว่างอ้างว่าอาหารเป็นพิษ หรือปวดหัวจนทำอะไร
ไม่ไหว หรือโรควิตกกังวลเฉียบพลันกำเริบตี พูดจริงๆนะ อะไรก็ได้
ที่จะช่วยให้รอดตัวจากการไปกินมื้อเช้าได้

จากนั้นฉันนึกถึงเจ้าชายแม็กซัน และเรื่องที่เขาพูดเสมอเกี่ยวกับการ
การตีสีหน้ามั่นใจ นั่นไม่ใช่จุดแข็งของฉันเลย แต่อย่างน้อยถ้าฉันลงไป
ข้างล่าง ถ้าฉันแค่โผล่หน้าไป เขาอาจจะนึกชมฉันบ้างก็ได้

ด้วยหวังว่าจะลบล้างสิ่งที่ทำลงไปได้บ้าง ฉันขอให้สาวใช้สวมชุด
เรียบร้อยที่สุดที่มีให้ฉัน ลำพังแค่คำขอร้องนั้น พวกเธอก็รู้ว่าไม่ควร
ถามถึงเรื่องเมื่อคืนที่ผ่านมา คอเสื้อสูงกว่าชุดปกติทั่วไปที่เรามักจะสวม
กันในอากาศอันอบอุ่นของแองเจลีส์ และแขนเสื้อยาวลงมาเกือบถึง
ข้อศอก ชุดเป็นลายดอกไม้สดใส ตรงกันข้ามกับชุดพิสดารเมื่อคืน

ฉันแทบไม่กล้ามองเจ้าชายแม็กซันเมื่อเดินเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร
แต่อย่างน้อยฉันก็เดินตัวตรง

เมื่อฉันเหล่มองเจ้าชายในที่สุด เขามองมาที่ฉันพร้อมกับยิ้มกว้าง

ขณะเคี้ยวอาหาร เขาขยิบตาให้ และฉันก้มศีรษะหลบอีกครั้ง แสร้งทำเป็นสนอกสนใจกิจของตัวเอง

“ดีใจที่เห็นเธอสวมชุดปกตินี่นะ” คริสส์พูดใส่อารมณ์

“ดีใจที่เห็นเธออารมณ์ดีขนาดนี้”

“อะไร دلใจเธอไม่ทราบ” เธอพูดล่อใจโฉบ

ฉันยอมแพ้ด้วยอารมณ์หดหู่ “วันนี้ฉันไม่มีอารมณ์คุยเรื่องนี้หรอกนะ คริสส์ อย่ายุ่งกับฉันเลยดีกว่า”

อีตใจหนึ่งเธอทำหน้าที่ราวกับจะโต้กลับ แต่ฉันเดาว่าฉันคงไม่มีค่าพอจะแลกด้วย เธอนั่งตัวตรงขึ้นอีกนิดและกินต่อ ถ้าเมื่อคืนนี้ฉันพอจะประสบความสำเร็จอยู่บ้าง ฉันก็คงให้ความชอบธรรมแก่การกระทำของตัวเองได้ แต่สิ่งที่เป็นจริง ๆ ก็คือ ฉันแสร้งทำเป็นภูมิใจไม่ได้ด้วยซ้ำ

ฉันเสียดายใจเลื่องมองไปยังเจ้าชายแม็กชันอีกครั้ง และแม้ว่าเขาไม่ได้มองมา เขาก็ยังกลืนสีหน้ากระหึ่มยิ้มย่องขณะหันอาหาร นั่นปะไรฉันจะไม่ทนเจออะไรแบบนี้ไปตลอดทั้งวันหรอกนะ ฉันกำลังจะเป็นลมล้มพับ หรือไม่ก็กุมท้อ หรือทำอะไรก็ตามที่จะพาฉันออกไปจากห้อง เมื่อหัวหน้าพ่อบ้านเข้ามา นำซองจดหมายบนถาดเงินมาด้วย แล้วโค้งคำนับก่อนจะวางลงตรงหน้าพระราชชาลาร์กสัน

พระราชชายาหยิบจดหมายและอ่านอย่างรวดเร็ว “ไอ้พวกฝรั่งเสส” พระองค์พึมพำ “ขอโทษนะ แอมเบอร์ลี ดูเหมือนฉันจะต้องออกเดินทางภายในหนึ่งชั่วโมง”

“มีปัญหาเรื่องการตกลงทางการค้าอีกแล้วหรือ” พระราชินีถามเสียงเบา

¹ Quiche อาหารจานอบคล้ายพาย แต่ใส่เนื้อสัตว์ ผัก หรือชีส

“ใช่ ฉันนึกว่าเราตกลงเรื่องทั้งหมดนี้ไปแล้วเมื่อหลายเดือนก่อน เราต้องเด็ดขาดในเรื่องนี้เสียแล้ว” พระราชายืนขึ้นพร้อมกับโยนผ้าเช็ดปากลงบนจาน แล้วเดินไปยังประตู

“ท่านพ่อ” เจ้าชายแม็กซันเรียกพร้อมกับยืนขึ้น “ท่านไม่ยอมให้ผมไปด้วยหรือ”

ฉันรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องพิลึกที่พระราชินีไม่ตะเบ็งเสียงออกคำสั่งให้พระโอรสตามพระองค์ออกไป ในเมื่อนั้นเป็นวิธีออกคำสั่งตามปกติของพระองค์ แต่พระราชินีกลับหันมาหาเจ้าชายแม็กซัน ดวงตาเย็นชาและเสียงดังห้วน

“เมื่อไหร่ที่แกพร้อมจะทำตัวแบบพระราชินี แกก็จะได้มีประสบการณ์ในแบบพระราชินี” พระราชินีจากเราไปโดยไม่พูดอะไรอีก

เจ้าชายแม็กซันยืนนิ่งอยู่ชั่วขณะ ทั้งตกใจและขวยหน้ำที่พระบิดาเลือกเด็ดขาดต่อหน้าทุกคน ขณะนั้นเอง เจ้าชายหันไปหาพระมารดา “ที่จริงผมไม่ได้ตั้งตารอจะได้ร่วมเที่ยวบินนั้นหรอก ถ้าให้ผมพูดตรงๆ” เจ้าชายพูดตกลงกลบเกลื่อนความตึงเครียด พระราชินียิ้ม ซึ่งแน่นอนว่าพระองค์ต้องยิ้ม แล้วพวกเราที่เหลือก็มองข้ามมันไป

หญิงสาวคนอื่นๆ กินอาหารเข้าเสร็จและขอตัวไปยังห้องสตรี เมื่อเหลือเพียงเจ้าชายแม็กซัน เอลีส และฉันอยู่ที่โต๊ะ ฉันเงยหน้าขึ้นมองเจ้าชาย เราดึงหูพร้อมกัน จากนั้นยิ้ม เอลีสจากไปในที่สุด และเรามาเจอกันกลางห้อง ไม่ใส่ใจบรรดาสาวใช้และหัวหน้าพอบ้านที่กำลังเก็บกวาดอยู่รอบตัว

“เป็นความผิดของฉันที่พระราชินีไม่พามาไปด้วย” ฉันแสดงความรู้สึกผิด

“อาจจะใช่” เจ้าชายแกลิ่งเย้า “เชื่อเถอะ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ท่านพ่อ

พยายามกดฉันเอาไว้ และพระองค์มีเหตุผลนับล้านภายในหัวให้คิดว่าทำไมพระองค์ควรทำเช่นนั้น ฉันคงไม่ประหลาดใจหรอกถ้าแรงจูงใจเพียงอย่างเดียวของท่านพ่อในตอนนี่คือความชุนเคื่อง พระองค์ไม่ยกสูญเสียอำนาจควบคุม และยิ่งใกล้วันที่ฉันจะเลือกภรรยามากขึ้นเท่าไร มันก็ยิ่งมีความเป็นไปได้มากขึ้นสำหรับพระองค์ แม้เราต่างรู้กันว่าพระองค์จะไม่มีวันวางมือจริงๆหรอก”

“นายก็น่าจะส่งฉันกลับบ้านเสีย พระราชาไม่มีวันยอมให้นายเลือกฉันหรอก” ฉันยังไม่บอกเจ้าชายแม็กชันเรื่องที่พระบิดาของเขาต้อนฉันจนมุม ชูฉันกลางโถงทางเดินหลังจากเจ้าชายแม็กชันเกลี้ยกล่อมจนพระราชายอมให้ฉันอยู่ต่อ พระราชาคลาร์กสันพูดอย่างชัดเจนว่า ฉันจะต้องไม่แพรงพรายบทสนทนาของเรา และฉันไม่อยากทำให้พระองค์โมโห ขณะเดียวกันฉันก็ไม่ชอบเลยที่ต้องปิดบังเจ้าชายแม็กชัน

“อีกอย่าง” ฉันเสริมพร้อมกับเอามือกอดอก “หลังจากเมื่อคืนฉันก็ไม่ออกเลยว่า นายยังมีแก้ไขจะเก็บฉันไว้อีก”

เจ้าชายกัตรีมฝีปาก “ฉันขอโทษที่หัวเราะ แต่พูดจริงๆนะ จะให้ฉันทำอะไรได้อีกล่ะ”

“ฉันคิดออกตั้งหลายอย่าง” ฉันพึมพำ ยังรู้สึกอายที่พยายามยั่ววนเขา “ฉันรู้สึกโง่มาก” ฉันทิ้งศีรษะลงในฝ่ามือ

“อย่าคิดแบบนั้นสิ” เจ้าชายพูดอย่างอ่อนโยนพร้อมกับดึงฉันไปกอด “เชื่อเถอะนะ เมื่อฉันบอกวามันมีเสน่ห์มาก แต่เธอไม่ได้เป็นผู้หญิงแบบนั้น”

“แต่ฉันไม่ควรจะเป็นแบบนี้บ้างหรือไง นั่นไม่ควรจะเป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างเราหรือไง” ฉันคร่ำครวญใส่แผ่นอกของเจ้าชาย “เธอจำคตินั้นในห้องหนียังไม่ได้หรือ” เจ้าชายพูดเสียงเบา

“จำได้ แต่ตอนนั้นเราแค่จะบอกลากัน”

“มันน่าจะเป็นการบอกลาที่พิเศษมากแท้ๆ”

ฉันผละออกห่างและตีเจ้าชาย เขาหัวเราะ รู้สึกดีที่ทำลายความ
กระอักกระอ่วนไปได้

“ลืมเรื่องนั้นกันดีกว่า” ฉันเสนอ

“ก็ดี” เจ้าชายเห็นด้วย “อีกอย่าง เรามีโครงการที่ต้องทำต่อ เธอ
กับฉันนะ”

“มีด้วยเหรอ”

“ใช่ และในเมื่อท่านพ่อไม่อยู่ นี่จะเป็นโอกาสสะดวกที่จะเริ่มระดม
สมองกัน”

“ตกลง” ฉันบอก ตื่นเต้นที่จะได้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่รู้จักกันเพียง
สองคน

เจ้าชายถอนหายใจ ทำให้ฉันกังวลกับสิ่งที่เขากำลังวางแผน “เธอ
พูดถูก ท่านพ่อไม่ถูกใจเธอ แต่พระองค์อาจถูกบีบให้อ่อนข้อได้ถ้าเรา
ทำสิ่งหนึ่งสำเร็จ”

“ซึ่งก็คือ”

“เราต้องทำให้เธอกลายเป็นขวัญใจประชาชน”

ฉันกลอกตา “นั่น คือสิ่งที่เราจะพยายามทำกันนั่นแหละ แม็กซัน
เรื่องนั้นไม่มีทางเกิดขึ้นได้หรอก ฉันเห็นผลสำรวจในนิตยสารเล่มหนึ่ง
ของเซอเลสท์หลังจากฉันพยายามช่วยมาร์ลี ประชาชนแทบจะทนฉัน
ไม่ได้”

“ความคิดเห็นเปลี่ยนกันได้ อย่าให้ช่วงเวลาแบบนั้นแค่ครั้งเดียว
ทำให้เธอท้อจนเกินไป”

ฉันยังรู้สึกสิ้นหวังอยู่ดี แต่จะพูดอะไรได้ล่ะ ถ้านี่เป็นทางเลือก

เดี๋ยวของฉัน อย่างน้อยฉันก็ต้องลองดู

“ก็ได้” ฉันพูด “แต่เชื่อฉันเถอะว่า มันไม่ได้ผลหรอก”

ตัวร่อยยิ้มยี่วนบนใบหน้า เจ้าชายเข้ามาใกล้และจูบฉันอย่าง
เชื่องช้าและเนิ่นนาน “เชื่อฉันเถอะว่ามันต้องได้ผล”